

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.89/2023/40.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2023. szeptember 6. és 2023. szeptember 20. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2023. szeptember 20. napján kihirdette a következő

v é g z é s t:

Az emberölés büntette miatt Terhelt1 vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2023. január 31. napján kihirdetett 26.B.194/2020/111. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott 2019. július 31. napjától 2019. augusztus 28. napjáig volt átadási letartóztatásban és 2019. augusztus 29. napjától 2019. augusztus 30. napjáig volt őrizetben.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. január 31. napján kihirdetett 26.B.194/2020/111. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont], ezért életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani és a vádlott feltételes szabadságra legkorábban 25 év letöltése után bocsátható. A vádlott által átadási letartóztatásban és előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat 1.403.958 forint bünyügyi költség megfizetésére.

[2] A tárgyaláson az ügyész a kihirdetett ítéletet tudomásul vette. A vádlott felmentésért, míg védője elsődlegesen, részbeni megalapozatlanság, bűnösség megállapítása miatt, felmentés érdekében, másodlagosan enyhítés, illetve a különös kegyetlenség minősítő körülmény megállapításának mellőzése végett jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.350/2020/45. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási törvény rendelkezéseit figyelembe véve, egyesbíróként, a perrendi szabályok betartásával folytatta le eljárását, amelynek során az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Rámutatott arra, hogy a törvényszék a beszerzett bizonyítékokat egyenként és egymással összevetve megvizsgálta, mérlegelésének eredményéről maradéktalanul számot adva indokolta meg, hogy a vádlott tagadásával szemben miért alapította tényállását a tanúvallomások, a szakértői vélemények és az okirati bizonyítékok tartalmára, továbbá a

tárgyi bizonyítékokra. Kiemelte, hogy főként a rendelkezésre álló kamerafelvételek alapján a más személy(ek) általi elkövetés kizárható volt.

[4] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak tartotta, azonban mivel az ítélet indokolásában a [129], [136], [140] és [146] bekezdésekben a tényállástól eltérő, hogy a sértettnek milyen jellegű és mennyi sérülése keletkezett, szükségesnek tartotta az indokolás pontosítását azzal, hogy a boncolást követően készült igazságügyi orvosszakértői vélemény adatai alapján az a 30 darab elváltozás/sérülés volt a sértett testén, amit az ítéleti történeti tényállás rögzített, amelyeket az orvosszakértői megállapítás szerint legalább 28 rendbeli erőbehatás okozott. A 6., 7., 8., 9., 12., 13., 14., 17., 18., 19., 20., 21., 22., 24., 25. és 30. pontokban leírt sérülések jártak szövetfolytonosság megszakítással, ezek szúrt, metszett sérülések voltak. A sértett testén voltak olyan sérülések is, amelyek nem a késtől, hanem ütéstől, ütődéstől, elzuhanástól keletkeztek.

[5] Felhívta a figyelmet arra, hogy a felmentésre irányuló védelmi fellebbezések a felülmérlegelés tilalma folytán a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetnek.

[6] A cselekmény jogi minősítését törvényesnek tartotta, azonban álláspontja szerint a jogi indokolásból mellőzni kell a BH2017.173., BH2005.130., a BH2009.291., az EBH2013.B.7. és a BH.2014.326. számú jogesetekre történő utalást, mivel ezek jelen ügyre nem vonatkoztathatók, mert a leírt jogesetek az elkövetés módjában különböznek. Ugyanakkor szükségesnek tartotta felhívni a BH2015.147. számú jogesetet, amely az elkövetés összes körülménye alapján vonatkoztatható a vádlott cselekményének jogi minősítésére.

[7] Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság az időbeli hatály vizsgálata során helyesen foglalt állást, amikor az elkövetéskori anyagi jogszabályokat alkalmazta, hiszen az elbíráláskori szabályok szerint a vádlott a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből ki lenne zárva.

[8] A büntetést befolyásoló körülményekkel kapcsolatban kifejtette, hogy a vádlott javára értékelt büntetlen előéletnek a vádlott életkorára és a minősített élet elleni cselekmény elkövetésére tekintettel nincs számottevő nyomatéka, míg az időmúlás sem tekinthető jelentős büntetést csökkentő tényezőnek, hiszen az a büntetési tételkeret alsó határát sem éri el. Hivatkozott arra, hogy ezzel szemben nyomatékos súlyosító körülmény az elszaporodottnak mondható, kiemelt társadalomra veszélyességű, fiatal nő sérelmére, a saját lakásában, az éjszakai órákban, kitartóan, az élet kioltására irányuló szándékkal történt elkövetés, valamint a vádlottnak az elkövetés után tanúsított hidegvérű, érzelemmentes megnyilvánulása, ami a megbánás teljes hiányára utal, valamint az, hogy a vádlott a bírósági eljárásban sem tanúsított ilyen magatartást.

[9] Mivel álláspontja szerint e körülményekre figyelemmel a határozatlan idejű fegyházbüntetés kiszabása szükséges volt a büntetési célok elérése érdekében, és a büntetés enyhítésére törvényes indokot nem látott. Mindezekre figyelemmel azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben a Fővárosi Törvényszék ítéletét.

[10] A védő a Fővárosi Ítéltáblánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás részben iratellenes. Szükségesnek tartotta az ítélet [11] bekezdését kiegészíteni azzal, hogy a vádlott és sértett közötti kapcsolatkeresés kölcsönös volt, amit bizonyít a tény, hogy 2019. július 27. napján találkoztak és az éjszakát együtt is töltötték a sértett lakásán. Ugyancsak iratellenesnek tartotta az ítélet [12] bekezdésben, hogy a sértett abban állapodott meg a vádlottal, hogy 2019. július 29. napján a sértett lakásán ismét találkoznak. Ezzel kapcsolatban felhívta a figyelmet arra, hogy a sértett kezdeményezte a találkozást, amely az üzenetváltásokból kitűnik. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazza azt aényt, hogy vádlott sértettel való szakítását követően, 2019. július eleje után a sértett összeismerkedett tanú10val egy társkereső oldalon, akivel kapcsolatot is létesített.

[11] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a vádlott ölte meg a sértettet, ugyanakkor az indítékot a bíróság nem tudta megjelölni. Érvelése szerint az ítélet [19] bekezdésében felsorolt bizonyítékok között egy sincs, amely a cselekmény elkövetőjeként a vádlottra mutatott volna. A tanúvallomások szerint a vádlott és a sértett kapcsolata nem volt harmonikus, közöttük voltak veszekedések, azonban egy tanú sem számolt be arról, hogy látta, vagy a sértett elmondásából tudott volna arról, hogy a vádlott fizikailag bántalmazta őt, ezért kijelenthető, hogy a sértett és a vádlott kapcsolatában fizikai erőszak nem játszott szerepet. Kiemelte, hogy a vádlott nem tagadta, hogy a vádbeli napon a késő esti órákban járt a sértett lakásában, így az ott tartózkodásával kapcsolatban keletkezett bizonyítékok nem cáfolják a vádlotti előadást.

[12] A vádlottnak a sértett halála után tanúsított magatartásával összefüggésben arra hívta fel a figyelmet, hogy az nem jelent bizonyítékot arra, mely szerint a vád tárgyává tett bűncselekményt ő követte volna el. Kiemelte, hogy a vádlott helység2i tartózkodása során felvette a kapcsolatot a nyomozó hatósággal, nem tagadva melyik városban tartózkodik.

[13] Kifogásolta, hogy a nyomozó hatóság a nyomozást nem terjesztette ki más lehetséges elkövetőre.

[14] Álláspontja szerint a törvényszék tévedett a cselekmény jogi minősítésekor. Érvelése szerint a különös kegyetlenség tárgyi feltétele az átlagosat lényegesen meghaladó, rendkívüli embertelenséggel, brutalitással, az emberi méltóság mély megalázásával való elkövetés. Az elkövetés embertelenségére pedig elsősorban a sértettnek okozott sérülések számából, súlyából és jellegéből vonható le következtetés. E körben kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete szerint az elkövető egy 20 cm pengenhosszúságú késsel 3 alkalommal szúrta meg a sértettet kis-közepes erővel, legalább 15 esetben megvágta az arcán, a mellkasán és a karjain, végül két ízben a nyakát is megvágta, elmetszette. Rámutatott arra, hogy a törvényszék azt is megállapította, hogy a sértett a nyaki érképletek megnyílása és a légembólia kialakulása folytán néhány perben belül életét veszttette, továbbá azt is, hogy az elszenvedett sérülések gyógytartama a sértett életben maradása esetén a 8 napot nem haladta volna meg. E körülményekből meglátása szerint az elkövető egyenes szándéka nem irányult a sértett megölésére, hiszen az általa használt 20 centiméter pengenhosszúságú kés megfelelő erőbehatással történő használata esetén, életfontosságú szervek felé irányítva, közvetlenül alkalmas lett volna a sértett életének kioltására. A sértett testét ért kis, illetve közepes erőbehatású szúrások egyenként és összességükben nem eredményezhették a sértett halálát.

Mindezek alapján a vádlott magatartásából hiányzott a rendkívüli embertelenség, a brutalitás, melynek hiányában a különös kegyetlenséget nem lehet megállapítani. E körben hivatkozott a BH.2005.278. számú jogesetre.

[15] Érvelése szerint, ha az ítéltábla a védői okfejtést elfogadja, úgy a cselekményt emberölés alapesetének minősíti, és ez esetben a terhelttel szemben 5 és 15 éves tételkeret között kell szabadságvesztés büntetést kiszabni.

[16] A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az írásbeli fellebbezést és annak indokait változatlanul fenntartotta, illetve azokat kiegészítette. Szükségesnek tartotta az ítéleti tényállás [10] bekezdésének kiegészítését tanú2 vallomása alapján azzal, hogy: „A sértett a zárcserét megelőzően, otthon tartózkodása idején, motoszkálást észlelt az ajtónál.” Az ítéleti tényállás [13] pontját pedig módosítani kérte akként, hogy az ítéltábla mellőzze annak megállapítását, hogy a vádlott az ölési cselekmény előtt két ízben arcul ütötte a sértettet, és mellőzze a sérülések közül a sértett mellkasán keletkezett sérülés feltüntetését. Ezen ténymegállapításokat, álláspontja szerint, sem a tanúk vallomásai, sem a szakvélemények nem támasztották alá. Kérte kiegészíteni az ítéleti tényállást azzal is, hogy a vádlott is megsérült a cselekmény során. Utalt arra, hogy a vádlottat helység2ban vették őrizetbe, ahol ellátták a sérülését. Mivel a nyomozati anyagban nem voltak orvosi iratok erre vonatkozóan, ezért bizonyítási indítványként terjesztette elő a német fogvatartás orvosi iratainak beszerzését és a sérülések szakértői vizsgálatának elrendelését. Álláspontja szerint, miután az elsőfokú bíróság nem tudta megjelölni a cselekmény indítékát, szükségessé vált a lakásban lefoglalt cigarettacsikkok DNS-vizsgálata, így erre vonatkozóan is bizonyítási indítványt terjesztett elő. Ennek indokául arra hivatkozott, hogy miután a sértett tanú10nal létesített új kapcsolatot, de a vádlottal is találkozott, a párhuzamos kapcsolat lehetett a cselekmény indítéka. Kifogásolta az ítélet [121] bekezdésében írt azon ténymegállapítást, hogy a 11. számú kamera megkerülésével nem lehet a sértetti lakásba feljutni. Érvelt azzal, hogy a kamerán látható személyek ugyan mind ott lakók, de ez még nem jelenti azt, hogy minden gyanún felül állnának; emellett rámutatott arra, hogy mindkét földszinti folyosó végén két-két ajtó nyílik az udvarra, amelyekhez – a gondnok tanú vallomása szerint – a lakóknak nincs kulcsa, és azok az ajtók mindig zárva vannak, de álláspontja szerint, ha a zárt ajtó minden esetben meg tudná akadályozni a bűncselekmények elkövetését, akkor sokkal kevesebb munkája lenne a büntető hatóságoknak. Hivatkozott arra is, hogy az eljárás során nem vizsgálták a folyosó végén, a kamera látóterén kívül lévő hátsó lépcsőnél a bejutási lehetőséget, illetve az ott lévő ajtókon erőszakos vagy rendellenes bejutásra utaló nyomokat. Érvelése szerint a rendőrség a nyomozás során válogatott, kivonatolt kamerafelvételeket csatolt az iratokhoz, ezért nem tartalmazzák például azt a személyt, aki a bűncselekményt követő nap reggelén a sértett lakása előtt feltakarított, pedig köztudottan nem volt takarítója a háznak. Ez a személy talán ottléte nyomait igyekezett eltüntetni. Álláspontja szerint mindebből következően hiányos a csatolt válogatás abban a kérdésben is, hogy a vádlott által említett két ismeretlen személy mikor és hogyan ment be a lakásba. Kifogásolta, hogy a bíróság nem tekintette a vádlott írásbeli beadványában írtakat a vádlott érdemi vallomásának, ugyanakkor nem vitatta, hogy az idegen személyek bejutási lehetőségével foglalkozott a perbíróság. Álláspontja szerint azonban a vádlotti védekezést nem cáfolja egyetlen olyan bizonyíték sem, amely a bűnösség kétséget kizáró megállapításához vezetne. Ennek alátámasztására hivatkozott a helyszíni szemle jegyzőkönyvére, amely a helyszínen három különböző méretű lábnyomtöredéket rögzített. Ezért a lábnyomok tulajdonosainak felderítésére, és jelenlétük indokainak feltárására tett indítványt, utalva arra, hogy a sértettnek 39-es, a vádlottnak 46-os lábmérete volt. Indítványozta továbbá a gondnok ismételt meghallgatását, illetve a sértett közvetlen szomszédainak kihallgatását a lakások közötti

áthallásról. Ennek indokául előadta, hogy álláspontja szerint a minősítő körülmény megállapításához elengedhetetlen annak tisztázása, hogy a sértettnek volt-e ideje kiabálni a tényállás szerinti verés ideje alatt, egészen addig, amíg a szájába be nem került a póló, és azt a szomszédok hallhatták-e. Indítványozta továbbá annak a térfigyelő kamerának a vizsgálatát, amelyik a park felől néz a sértetti lakás ablakára, hogy mennyire lát be a kamera a lakásba, ugyanis, álláspontja szerint, enélkül nem lehet állást foglalni abban a kérdésben, hogy ténylegesen hányan tartózkodtak a cselekmény idején a lakásban. Kiemelte, hogy a vádlott nem igyekezett a nyomokat eltüntetni, hiszen a véres ruhát a lakásban hagyta, a kést pedig a konyhában. Álláspontja szerint a helyszínen rögzített vonszolási nyom pedig a sértett önmentési kísérletére utal. Megjegyezte, hogy a sértett sérüléseinek száma nem megfelelően tisztázott az eljárás során, a mellkasi felületes hámsérülést a sértett macskája is okozhatta, és még számos ölési szándékra nem utaló könnyű sérülés van, amelyből nem vonható következtetés a hosszas bántalmazásra, majd ebből a különös kegyetlenséggel történő elkövetésre. Ezért a sérülésekről készült szakvélemények felülvizsgálatát indítványozta. Kérte továbbá a vádlott tekintetében az elme- és pszichológiai szakvélemények felülvizsgálatát a vádlott ismételt személyes vizsgálata alapján. Mindezek alapján további bizonyítás felvételére tett indítványt, majd eltérő tényállás megállapítása mellett a vádlott felmentését indítványozta. Másodlagosan a büntetés enyhítésére irányuló indítványt fenntartva kifejtette, hogy határozott tartamú büntetés elégséges a büntetési célok eléréséhez, a kiszabott büntetés a büntetés céljain túlmutató, megtorló jellegű. Kérte figyelembe venni a vádlott személyiségzavarát, azt, hogy a vádlott életkora a cselekmény időpontjában a fiatal felnőtt kor határát éppen meghaladta; egyben kérte a vádlott elkövetés utáni magatartását a súlyosító körülmények közül mellőzni.

[17] Az ügyész a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében írásbeli indítványát fenntartotta, azt kiegészítette a védő perbeszédében elhangzottakra reflektálva. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartva járt el, ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a szükségtelemnek talált védelmi indítványokat indokoltan utasította el. A törvényszék által megállapított tényállás megalapozott, további kiegészítése nem indokolt. Kifejtette, hogy a bíróság által megállapított történeti tényállás alapvetően megegyezik a helyesbített váddal, a törvényszék azt a vádmódosításnak megfelelően állapította meg, és ehhez képest további pontosításokat, kiegészítéseket is tett. Így: mellőzte a verekedéseket a tényállásból, tehát azt, hogy kapcsolatuk alatt a vádlott bántalmazta volna a sértettet, vagy a sértett megütötte volna a vádlottat. Kiegészítette a tényállást a vádlottnak a bűncselekmény elkövetését követően tanúsított magatartása vonatkozásában, egészen a helység3ban történő elfogásáig. Az ítélet indokolásának [94] és [128] bekezdéseire figyelemmel pontosnak ítélte az elkövetési eszköz jellemzését, meghatározását is. Részletesen foglalkozott a bizonyítékokkal, köztük a vádlott írásbeli nyilatkozataival és észrevételeivel, védekezésével, a tanúvallomásokkal és kiemelten a társasházi- és térfigyelő kamerafelvételekkel. Hangsúlyozta, hogy a vádlott érdemi vallomást az ügyben nem tett. Két írásbeli nyilatkozata volt, amelyekben előadottak szerint két idegen férfi követte el a bűncselekményt, azonban a történeteket nem részletezte. Az ügyészség álláspontja szerint, ha csupán szemtanúja lett volna a cselekménynek, akkor részletesen számolt volna be arról, hogy mi történt. Érvélése szerint nem tévedett a törvényszék, amikor kizárta a más általi elkövetés lehetőségét. A cselekmény motívumát illetően kiemelte, hogy a vádlott érzelmileg nem tudott elszakadni a sértettől, nem tudta elfogadni annak tényét, hogy a kapcsolatukat a sértett megszakította és új párkapcsolatot létesített mással. Ez az érzelmi oldal volt feltárható a bizonyítékok alapján, amihez nagyfokú féltékenység társult, és ez lehetett alapja a bűncselekmény elkövetésének. A sértetten keletkezett sérülések tekintetében hangsúlyozta, hogy az orvosszakértői vélemény szerint minimum 28 erőbehatással okozott sérülés keletkezett, és ezek között legalább 16 volt olyan, ami bőr- és szövetfolytonosság

megszakítását eredményezte. Az ítélet indokolásában szereplő eltérésekre figyelemmel kérte az írásbeli indítványában foglaltak szerint az ítélet [129], [136] és [146] bekezdésében írtakat helyesbíteni. Az igazságügyi orvosszakértői véleménnyel kapcsolatban hivatkozott arra, hogy a tárgyaláson meghallgatott szakértő⁴ szakértő elmondása szerint a bőrön kialakuló metszett, vágott vagy zúzódásos jellegű sérülések, bőrfolytonosság megszakítások fájdalmat okoznak, minél több a sérülés, annál nagyobb a fájdalom. Mivel a sértettnek minden egyes sérülést külön kellett elszenvednie, amihez idő kellett, így a bántalmazása időben elhúzódó lehetett. Ezt támasztja alá a jellegzetesen védekezési sérülések száma és helye is. A fellebbviteli főügyészség képviselője utalt arra is, hogy a cselekmény jogi minősítése törvényes, azonban kérte mellőzni a jogi indokolásból az ott feltüntetett, azonban oda nem tartozó jogeseteket. A büntetés kiszabása körében hangsúlyozta, hogy a példásan szigorú, ugyanakkor törvényes, a határozatlan idejű fegyházbüntetés kiszabása szükséges volt a vádlott tekintetében a büntetés céljának eléréséhez, a súlyosító körülmények számára és nyomatékára figyelemmel enyhítésre nincs törvényes indok. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[18] A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések tartalma alapján az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az indokolás helyességét.

[19] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék mind az előkészítő ülés, mind tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A vádirat bíróságra érkezését követően a törvényes határidőben előkészítő ülést tűzött ki, majd a vádlott bűnösséget tagadó nyilatkozatát követően tárgyalásra tért át. Mind a vádlottal, mind a tárgyaláson kihallgatott tanúkkal és szakértőkkel szemben törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott és az ügy egyéb bizonyítékait is az előírt formában tette a bizonyítás anyagává. A perbíróság az eljárás során teljeskörűen biztosította a terhelti és védői jogok gyakorlását. A bizonyítási indítványok elutasítását megindokolta. A pervezetéssel kapcsolatos eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott.

[20] A vádlottnak és védőjének felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

[21] Az elsőfokú bíróság a történeti tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. A vádlott mind a nyomozás, mind a tárgyalás során élt a vallomástétel megtagadásának jogával, ugyanakkor a bűncselekmény elkövetését, bűnösségét következetesen tagadta. Két írásbeli nyilatkozatot tett, amelyek azonban nem tekinthetők vallomásnak, hiszen a Be. 183. § (1) bekezdése értelmében terhelti vallomásnak a terhelti figyelmeztetés után, a hatóság előtt tett, illetve a hatóságnak címzett szóbeli vagy írásbeli közlés minősül, amelyben a bizonyítás tárgyára vonatkozó tényről állítanak. Az ügyben a vádlott írásbeli nyilatkozatait terhelti figyelmeztetés nélkül tette. A rendőrségnek írt levelében, valamint a kényszerintézkedés tárgyában a bíróságnak címzett beadványában kifejtettek szerint két maszkos férfi követte el a bűncselekményt, neki arra indítéka nem volt. tanú² tanúvallomására tett észrevételében utalt arra, hogy a helyszínen talált Multifilter típusú cigarettát sem ő, sem a sértett nem szívott, és

kifogásolta, hogy a nyomozóhatóság nem is vizsgálta, hogy azon kinek a DNS-e van rajta. Ugyanakkor elismerte, hogy a ház kamerafelvételein érkezésekor és távozásakor ő szerepel, a neki tulajdonított messenger üzenetet ő küldte, a pizzát és a taxit ő rendelte, a vonatjegyet ő vásárolta. Azt sem vitatta, hogy a sértett lakásába ablakon keresztül nem lehetséges bejutni.

[22] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott tagadásával szemben a tényállást a tárgyaláson kihallgatott tanú2, a sértett barátja, tanú1, a sértett barátnője, tanú4, a sértett édesanyja, tanú5, a sértett nővére, tanú3, a sértett munkatársa, tanú7, a sértett édesapja, az 1. számú tanú, tanú12 pizzafutár, tanú13 taxisofőr, tanú11 társasházi gondnok, tanú6, a vádlott édesanyja testvérének az élettársa, tanú9, a vádlott volt kollégája, tanú10, a sértett barátja, tanú16 rendőr alezredes tanú vallomása, tanú15, a vádlott barátja és tanú8, a vádlott nagymamája tanúnak a Be. 527. § (2) bekezdés b) pontja alapján felolvasással a tárgyalás anyagává tett vallomásai, szakértő3 klinikai és mentálhigiéniai felnőtt- és gyermek szakpszichológia területére kirendelt szakértő tárgyaláson is fenntartott szakvéleménye, szakértő2 igazságügyi pszichiátria szakterületre kirendelt szakértő tárgyaláson is fenntartott szakvéleménye, szakértő4 és szakértő6 igazságügyi orvosszakértők tárgyaláson pontosított, illetve kiegészített szakvéleménye, az ismertetett igazságügyi orvosszakértői vélemények, az egyesített igazságügyi elmeorvos szakértői és pszichológus szakértői vélemény, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, különösen a halottszemlééről készült jegyzőkönyv, boncolási jegyzőkönyv, genetikai szakértői, igazságügyi toxikológiai szakértői vélemény, kamerafelvételek és rendőri jelentések alapján állapította meg. Kiemelt jelentősége volt a közvetett bizonyítékoknak, különösen a társasházi- és térfigyelő kamerák felvételeinek, az igazságügyi orvosszakértői, elme- és pszichológus szakértői, genetikai szakértői véleménynek, valamint a helyszíni szemle jegyzőkönyvnek, továbbá a pizzafutár és a taxisofőr tanúvallomásának. A perbíróság által kihallgatott további tanúk lényegében a sértett és a vádlott kapcsolatáról tudtak nyilatkozni.

[23] A törvényszék ítélete [20]-[110] bekezdéseiben ismertette az általa megismert bizonyítékokat, majd a [111]-[134] bekezdéseiben értékelte azokat. Nem tévedett, amikor kizárta a más általi elkövetés lehetőségét a társasházi kamera felvételei és a gondnok vallomása alapján, a genetikai szakértői vélemény ismeretében, mely szerint a helyszínen – többek között a sértett körme alatt, és az elkövetés eszközén - csak a sértett és a vádlott DNS-e volt kimutatható, idegen DNS nem. A bűncselekmény helyszínén rögzített cigarettacsikkek vérrel szennyeződtek, szakértői vizsgálatra alkalmatlanok; a társasház előtt rögzített, a vádlott által hivatkozott Multifilter típusú cigarettát bárki otthagyhatta. Erre figyelemmel helyesen utasította el az elsőfokú bíróság ezek genetikai vizsgálatára vonatkozó bizonyítási indítványt. A fellebbviteli bíróság ugyanakkor egyetértett az ügyészszéggel abban, hogy a bizonyítékokat bemutató és értékelő indokolási részben a sértett sérüléseire vonatkozó megállapítások pontosításra szorultak. A sértett boncolását követően készült igazságügyi orvosszakértői vélemény adatai alapján 30 darab elváltozás, sérülés volt található a sértett testén. Ezeket az orvosszakértők szerint legalább 28 rendbeli erőbehatás okozta és közülük a 6., 7., 8., 9., 12., 13., 14., 17., 18., 19., 20., 21., 22., 24., 25. és 30. pontokban leírt sérülések jártak szövetfolytonosság megszakítással, köztük szúrt, metszett sérülésekkel. A sértett testén voltak olyan sérülések is, amelyek nem a késtől, hanem ütéstől, ütődéstől, megragadástól, elzuhanástól keletkezettek. Erre figyelemmel a fellebbviteli bíróság az indokolás [129] bekezdésében írtakat akként helyesbíti, hogy összesen 30 darab sérülés, elváltozás keletkezett, amely nem alakulhatott ki egyidőben; a [136] és a [146] bekezdésben írt szúrt és vágott sérülések számát pedig 16-ra helyesbíti. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény kapcsán

megjegyzí a másodfokú bíróság, hogy az orvosszakértők a tárgyaláson is nyilatkoztak, hozzájuk kérdéseket lehetett intézni.

[24] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint tehát a közvetett bizonyítékok zárt logikai láncot alkotnak, az általuk igazolt tényeken kívül minden más tény lehetőségének megállapítása kizárt.

[25] A védő a másodfokú perbeszédében bizonyítási indítványokat tett a Be. 520. § (2) bekezdése ellenére, amelyeket az ítéltábla a Be. 520. § (5) bekezdése alapján érdemi indokolás nélkül is elutasíthatott volna. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezen bizonyítási indítványok teljesítése nem segítené a cselekmény felderítését és nem cáfolná az ítélet megállapításait, hiszen

- a vádlott sérüléseire nézve nincs adat, ilyen vizsgálatra vonatkozó iratok nem állnak rendelkezésre, keletkezésük feltételezésen alapul;
 - a gondnok és a sértett szomszédjában lakók ismételt kihallgatása felesleges, arra figyelemmel, hogy a vádlott a pólójával betömte a sértett száját, aki nem volt képes hangot kiadni, az azt megelőző két ütés nem járt zajjal, a sérülések okozása nem járt hanghatással;
 - a helyszínen rögzített cigaretta csikkek vérszennyeződés miatt alkalmatlanok DNS-vizsgálatra, a ház előtt talált cigaretta csikkeket pedig bárki ott hagyhatta;
 - a bizonyítási eljárás során megállapítható volt, hogy a lakásban való mozgást a lámpák fel-, lekapcsolásából lehetett a külső térfigyelő kamera felvételei alapján megállapítani, és e szerint nem több személy, hanem csupán egy személy mozgása volt látható a sértett lakásában a fények és árnyékok alapján, s e személy mozgása a helyszíni szemle jegyzőkönyv adataival is egyező volt;
 - az orvos- és elmeorvos szakértői vélemények megalapozottságát illetően nem merültek fel ésszerű kételyek,
 - a helyszínen rögzített három különböző méretű lábnyomtöredékre magyarázat lehet, hogy a holttestet felfedező tanú bent járt a lakásban,
- ezért a védő valamennyi bizonyítási indítványát elutasította.

[26] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék ugyanakkor logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlotti védekezést fogadta el a tényállás alapjául. Részletesen foglalkozott a vádlott jellemével, a sértett és a vádlott párkapcsolatával, a vádlottnak a két ismeretlen maszkos elkövetőre történő hivatkozásával és e tekintetben a társasház videófelveleleinek részletes elemzésével, és tanú2, tanú12, tanú11, valamint a taxisofőr tanúvallomására, illetve az igazságügyi genetikai szakvéleményre hivatkozva helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a sértett lakásába nem lehetett anélkül bemenni, hogy valamelyik társasházi vagy köztéri kamera ne rögzítse az elkövetőt. Miután a vádlott maga is azt nyilatkozta, hogy a sértett lakásába kívülről felmászni, bemászni nem lehetséges, és a társasházi videokamerák felvételein idegenek nem, csak ő és az ott lakók voltak egyértelműen azonosíthatók, ugyanakkor az ő és a sértett DNS profiljával egyező DNS profilokat azonosítottak a helyszínen, más személy jelenléte kizárható. Ezt a ténymegállapítást nem cáfolja a társasház utcafronti kapuja előtti útszakaszon rögzített Multifilter típusú cigarettacsikk sem, hiszen azt nem az elkövetés helyszínén találták. A sértett lakásán a vértócsákban talált cigarettavégék vérrel szennyezettséjük okán nem voltak

vizsgálhatók. Minderre figyelemmel a törvényszék ítélete [7]-[18] bekezdéseiben marasztaló történeti tényállást állapított meg.

[27] Az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[28] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlott és védője fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, további bizonyítási indítványaik elutasításra kerültek, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítása mellett felmentésre irányuló fellebbezésük eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék e kötelezettségének eleget tett, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[29] A védőnek az eltérő jogi minősítés megállapítására irányuló fellebbezése nem alapos.

[30] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. A vádlott azzal a magatartásával, hogy a sértett száját betömve egy 20 cm pengehosszúságú késsel 28 alkalommal testszerte metszett, vágott, szúrt sérüléseket okozott, és a nyaki vénás képletek metszett sérülése és a következményes légembólia a sértett halálához vezetett, megvalósította a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettének törvényi tényállási elemeit.

[31] A törvényszék a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban kifejtetteknek megfelelően járt el, körültekintően értékelve az általa megállapított tényeket. Az ítélet [136]-[149] bekezdéséig részletesen rögzített jogi indokolással a másodfokú bíróság alapvetően egyetértett azzal a helyesbítéssel, hogy az indokolás [146] bekezdéséből mellőzi a BH2005.131 és BH2009.291 eseti döntésekre vonatkozó utalást, mert azok mulasztással elkövetett emberölésre vonatkoznak, továbbá a [147] bekezdés végéről mellőzi az EBH2013.B.7. és BH2014.326 jogesetekre való hivatkozást, mert azok az előre kiterveltségre vonatkoznak. Nem tévedett a törvényszék, amikor a külvilágban megnyilvánuló és megismert tények elemzését

– a támadáshoz használt eszközt (egy 20 cm pengehosszúságú kés), a támadott testtájékokat (a fej, a nyak), a kialakult sérülések jellegét (különösen a nyaki vénás képletek metszett sérülése, a légcső anatómiai struktúráinak átmetszése) és számát (30 darab elváltozás, sérülés volt a sértett testén, ezek közül 16 volt szúrt, metszett, vágott sérülés, a többi pedig ütéstől,

ütődéstől, megragadástól keletkezhett), a sérüléseket létrehozó erő nagyságát (kis-közepes), a támadott testtájékokon életfontosságú szervek elhelyezkedését, a bántalmazás elhúzódó, kitartó jellegét, a vádlottnak a cselekményt követő közömbösségről árulkodó magatartását – követően vont le azt a következtetést, hogy a vádlottat az emberölés szándéka vezette. Előre látta cselekménye következményeit és e halálos eredményt kívánta, azaz egyenes szándékkal cselekedett.

[32] A 3/2013. Büntető jogegységi határozat II/4. pontja szerint a különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés megállapításánál elsősorban emberiességi, valamint erkölcsi szempontok a meghatározók. A különös kegyetlenség fogalma alá az átlagost lényegesen meghaladó szenvedéssel, rendkívüli embertelenséggel, gátlástalanul véghez vitt ölési cselekmények vonhatók. Kiemeli a fellebbviteli bíróság a következetes bírói gyakorlatra hivatkozva, hogy a különös kegyetlenség mint minősítő körülmény megállapíthatóságához nem csupán az okozott sérülések nagy száma, de azok jellege is jelentőséggel bír. Az ügyben a sértettnek az ölési cselekmény kezdetétől a halálának néhány perc múlva történő bekövetkezéséig halálos és védekező jellegű sérüléseket egyaránt el kellett szenvednie. A szúrások, vágások könyörtelensége, az azokkal együtt járó fokozódó fájdalomérzet, a halál elkerülhetetlen bekövetkezésének felismerése, az emiatti halálfélelem az átlagosat jóval meghaladó testi szenvedést és lelki gyötrelmet okozott, míg a sértett száját betömő, ellenállásával nem törődő, kitartó terhelti magatartás olyan rendkívüli brutalitással történt, amely elkövetési körülmények miatt az ölés különös kegyetlenséggel elkövetettnek minősül (BH2015.147). Minderre tekintettel a vádlott védőjének az eltérő jogi minősítés – az emberölés büntettének alapesete – megállapítását célzó fellebbezése eredményre nem vezethetett.

[33] A védőnek a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezése nem megalapozott.

[34] A törvényszék ítélete [150]-[159] bekezdéseiben alapvetően helytállóan tárta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket. A másodfokú bíróság további súlyosító körülményként értékeli a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetést, hogy elszaporodottak a párkapcsolati erőszakos bűncselekmények, és nyomatékosan vette figyelembe, hogy magas a cselekmény absztrakt társadalomra veszélyessége is, hogy fiatal nő sérelmére, éjjel történt a gátlástalan elkövetés, hiszen lényegében a sértett kínzásáról volt szó. Figyelembe vette a cselekmény utáni hideg, érzelemmentes, számító vádlotti magatartást, amely a megbánás teljes hiányára utal. Figyelemmel volt továbbá arra, hogy a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség is magas. Kisebb nyomatékkal értékelte további enyhítő körülményként az első- és másodfokú határozat meghozatala között eltelt időt.

[35] Minderre figyelemmel nem tévedett a törvényszék, amikor az egyszeres minősítő körülmény ellenére a vádlottal szemben életfogytig tartó szabadságvesztés büntetést és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabott ki. A vádlott által megvalósított bűncselekmény 10-20 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, a középérték 15 év. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint – osztva a fellebbviteli főügyészség érvelését – a büntetlen előéletnek a vádlott életkora és a minősített cselekmény elkövetése miatt nincs számottevő nyomatéka. Az időmúlás a büntetési tételkeret alsó határát sem éri el, így nem tekinthető jelentős büntetést csökkentő tényezőnek. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint minderre figyelemmel határozatlan idejű fegyházbüntetés kiszabása és a legkorábbi feltételes szabadságra bocsáthatóság időpontjának a meghatározása szükséges,

egyben elégséges a büntetés céljának eléréséhez. Az ítéltábla álláspontja szerint az így kiszabott büntetés és a törvényi maximumban megállapított mellékbüntetés együttesen alkalmas a vádlottal szemben a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok eléréséhez, megfelelően szolgálják mind a speciális, mind a generális prevenciót.

[36] Ugyanakkor a Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései – a büntetés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára, a bűnjelekre és a bűnügyi költségére vonatkozóan – törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helyben hagyta; a fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezést pedig az iratok alapján helyesbítette azzal, hogy a vádlott 2019. július 31. napjától 2019. augusztus 28. napjáig volt átadási letartóztatásban és 2019. augusztus 29. napjától 2019. augusztus 30. napjáig volt őrizetben.

[37] A Fővárosi Ítéltábla a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú jogerős határozat meghozataláig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján.

[38] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 605. § (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2023. szeptember 20.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva

s.k.

Dr. Mészáros László s.k.

előadó

bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 26.B.194/2020/111. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.89/2023/40. számú végzése folytán 2023. szeptember 20. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2023. szeptember 20.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke